

Arrest

nr. 70 709 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 maart 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2 Op 10 augustus 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 26 augustus 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.04.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor (L.N.). De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 05.08.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Iran.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door P. A. als derde verzoekende partij en A. A. als vierde verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij respectievelijk geboren zijn op 9 september 2008 en op 8 april 2010. Er blijkt niet dat ze meerderjarig zouden zijn volgens Iraans recht. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partijen als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037) en is de desbetreffende exceptie van de verwerende partij gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

"Dat de bestreden beslissing vooreerst gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens;

*Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de *juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;*

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor (L.N.). De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 05.08.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een

aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Iran. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) Blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de Mieke integriteit,

of

2) Blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen en de voorgelegde gegevens zelfs incorrect heeft beoordeeld en derhalve haar beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij haar terugkeer, blijkt verder dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen;

Dat in de beide objectieve en verifieerbare medische attesten welke werden gehecht aan het verzoekschrift, van de haar behandelende artsen, de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt uitvoerig werd uiteengezet en kan worden afgeleid dat er voor de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is;

Dat met name de behandelende artsen als volgt verklaarden in eer en geweten: Dokter V.E. Yadegari: Patiënte lijdt aan een ernstige depressie met zelfmoordneigingen en sombere gedachten.

bij stoppen van behandeling zal patiënte opnieuw suïcidale neigingen vertonen psychiatrische behandeling is noodzakelijk

de patiënte heeft ernstige risico's indien zij niet psychiatrisch opgevolgd wordt de toestand van patiënte kan verbeteren met de gepaste behandeling

patiënte kan genezen als zij goed behandeld wordt

de pronostiek is goed indien patiënte goed behandeld wordt

de pronostiek is ongunstig zonder behandeling

de aanwezigheid en de zorg van familieleden en derden is thans noodzakelijk omdat zij er de nodige psychologische steun uit haalt

patiënte kan niet reizen naar het land van herkomst

er dienen nog verder psychiatrische onderzoeken te worden uitgevoerd

Dokter B. Raveschot:

Patiënt lijdt aan angstig depressief syndroom met psychotische kenmerken.

verdere nazorg van patiënte is noodzakelijk

mits verdere opvang en begeleiding zal de toestand gunstig evolueren

de toestand van patiënte kan verbeteren met de gepaste behandeling

patiënte kan genezen als zij goed behandeld wordt

de pronostiek is goed indien patiënte goed behandeld wordt

de pronostiek is ongunstig zonder behandeling

verdere follow-up van patiënte is noodzakelijk

de aanwezigheid en de zorg van familieleden en derden is thans noodzakelijk terugkeer naar het land van herkomst betekent een belastende factor voor patiënte en brengt gezondheidsrisico's met zich mee

Dat de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaargeneesheer dan ook ten onrechte werd onderschat;

Dat verder blijkt dat de behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische opvolging en bijkomend onderzoek gepland is;

Dat de ambtenaargeneesheer zich in zijn advies dd. 5 augustus 11., waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 10 augustus 2011 heeft gebaseerd hoofdzakelijk beperkt tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens een synthese weer te geven;

Dat de ambtenaargeneesheer dienaangaande geen enkel waardeoordeel velt, noch onderwerpt hij deze medische verslagen aan een inhoudelijke commentaar en gaat er kennelijk vanuit dat de medische

aandoeningen in hoofde van verzoekster wel aanwezig zijn, doch beperkt er zich ten onrechte toe te stellen dat een medische behandeling in Iran beschikbaar zou zijn en verzoekster in staat zou zijn terug te keren;

Dat nochtans uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische toestand van verzoekster van die aard is dat verzoekster heden onmogelijk kan reizen, nu de toestand van verzoekster tot op heden nog niet is gestabiliseerd;

Dat bovendien uit deze medische verslagen tevens blijkt dat de druk en de stress van het regime in Iran uitlokkende factoren kunnen zijn van paniekaanvallen en de ondersteuning van vrienden gewenst is; Dat verzoekster in haar land van herkomst juist problemen ondervindt met haar familie en deze van haar echtgenoot, welke onvermijdelijk tot erewraak zullen overgaan, in zoverre dat verzoekster derhalve aldaar niet op enige ondersteuning zal kunnen rekenen, temeer nu verzoekers zich in België hebben bekeerd tot het christendom;

Dat de motivering in de bestreden beslissing dan ook indruist tegen de inhoud van de voorgelegde medische attesten en de conclusie van verweerder strijdig is met het advies van de behandelende arts, minstens is de conclusie van verweerder voorbarig;

Dat verweerder de mogelijkheid had om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch ten onrechte heeft nagelaten om dit te doen, terwijl een medisch onderzoek het standpunt van de behandelende artsen, zou hebben bevestigd;

Dat verzoekster in de aanvraag nochtans aangaf bereid te zijn om indien mogelijk andere documenten bij te brengen en/of verdere informatie te verschaffen;

Dat gezien de medische attesten van de behandelende artsen van verzoekster enerzijds en anderzijds het advies van de ambtenaar-geneesheer op cruciale punten van elkaar verschillen (o.a. met betrekking tot de vraag of verzoekster al dan niet kan reizen en met betrekking tot de ernst van de aandoening - hetgeen belangrijk is om een inschatting te kunnen maken over het al dan niet aanwezig zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst) tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen;

Dat door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingewet ongegrond te verklaren;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel laat de verzoekende partij gelden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens. De verwerende partij merkt op dat dit eerste middel niet ontvankelijk is. Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen). Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt. De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoekers middel voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere bewering dat "de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens".

Verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel."

Ten overvloed en in antwoord op verzoekers hun feitelijke kritiek, laat de verwerende partij nog gelden wat volgt.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ingediend hebben die door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ongegrond werd bevonden omdat een adequate behandeling beschikbaar is in het herkomstland van verzoekers. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekers geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Iran behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekers ook kunnen reizen naar dit land.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Iran, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het loutere feit dat verzoeker een andersluidende mening is toegedaan, maakt uiteraard niet dat zijn aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de medische problematiek van verzoeker hoewel deze kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien er deze behandelingsmogelijkheid beschikbaar is in Servië. Verzoekers beschouwingen betreffende zijn medische problematiek, doen aldus geen afbreuk aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat voor verzoekers aandoening de vereiste behandeling aanwezig is in het land van herkomst.

Terwijl verzoekende partij al evenmin kan worden gevolgd waar wordt verweten dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid had om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch heeft nagelaten om dit te doen.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekers steeds de mogelijkheid hebben gehad om bijkomende stukken aangaande hun medische situatie over te maken, doch dit nagelaten hebben. Er kan enkel worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

3.3. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat "de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens." Zij dragen diverse argumenten aan die de inhoudelijke correctheid van de motivering van de bestreden beslissing viseert en besluiten na een omstandig betoog "Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen." Hieruit blijkt dat verzoekers met het eerste middel ontegensprekelijk de schending van de materiële motiveringsplicht beogen op te werpen. Het geheel vormt wel degelijk een middel.

De exceptie van onontvankelijkheid van het eerste middel, opgeworpen door de verwerende partij, wordt derhalve verworpen.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Voor zover verzoekers op een omstandige wijze betogen dat de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt ten onrechte werd onderschat door de ambtenaar-geneesheer en dat deze geen rekening gehouden heeft met de inhoud van de overgemaakte medische verslagen en dat de behandeling voor verzoeksters aandoening nog steeds lopende is, dient de Raad op te merken dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer niet betwist dat verzoekster lijdt aan *“een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.”* Verzoekers gaan er met hun kritiek volledig aan voorbij dat het kernpunt in de bestreden beslissing de vaststelling vormt dat de behandeling voor verzoeksters aandoening beschikbaar en toegankelijk is in Iran.

3.6. Waar verzoekers erop wijzen dat uit overgelegde medische verslagen zou blijken dat verzoekster heden onmogelijk kan reizen omdat haar toestand nog niet gestabiliseerd is, dient de Raad aan de hand van het administratief dossier waarin zich de bulk van medische attesten bevindt die verzoekers hadden overgemaakt ter ondersteuning van hun in punt 1.1.bedoelde aanvraag, vast te stellen dat waar een attest van een huisarts van 2 februari 2011 stelt dat verzoekster niet kan reizen naar het land van oorsprong omdat haar toestand nog niet volledig is gestabiliseerd, in een later medisch getuigschrift van 6 februari 2011, opgesteld door een neuropsychiater, wordt geponeerd dat er *“geen belet is”* om te reizen. Verzoekers kunnen in hun kritiek niet voorbijgaan aan het feit dat ze zelf een medisch getuigschrift hebben overgemaakt, opgesteld door een neuropsychiater, waarin het voormelde kan gelezen worden.

3.7. In het reeds vermelde medisch getuigschrift van 6 februari 2011, opgesteld door een neuropsychiater, wordt gesteld dat de druk en de stress van het regime in Iran *“wschl uitlokkende factoren zijn”* voor paniekaanvallen. Dit houdt dus niet in dat een terugkeer naar Iran ipso facto paniekaanvallen uitlokt bij verzoekster. Dit doet ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de behandeling voor verzoeksters aandoening alleszins beschikbaar en toegankelijk is in Iran. Deze vaststelling wordt door verzoekers niet op een gemotiveerde wijze betwist in hun verzoekschrift.

3.8. Waar verzoekers in hun verzoekschrift poneren dat zij problemen ondervinden met hun familie in Iran die tot erewraak zal overgaan en erop wijzen dat zij zich in België bekeerd hebben tot het christendom, dient de Raad op te merken dat verzoekers in het kader van onderhavige betwisting niet dienstig opnieuw elementen kunnen aanhalen die blijkens het administratief dossier reeds op definitieve wijze het voorwerp hebben uitgemaakt van vier beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 13 juni 2008 en 20 juli 2010 die door de Raad in beroep werden bevestigd bij arresten met nrs. 18 813 en 18 814 van 19 november 2008 en bij arresten met nrs. 54 034 en 54 035 van 3 januari 2011, waarvan verzoekers niet onwetend kunnen zijn.

3.9. Artikel 9 ter, §1(nieuw), laatste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Hieruit blijkt dus dat er geen verplichting bestaat voor de ambtenaar-geneesheer om verzoekster te onderzoeken. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat een medisch onderzoek van verzoekster zich opdrong maar de Raad ziet niet in waarom dit noodzakelijk was aangezien de ambtenaar-geneesheer noch de aandoening van verzoekster noch de ernst ervan zoals die beschreven werd in de medische verslagen overgemaakt door verzoekers in vraag stelde. Verzoekers ontwaren tegenstrijdige conclusies in het advies van de ambtenaar-geneesheer en de overgemaakte medische getuigschriften, *“o.a. met betrekking tot de vraag of verzoekster al dan niet kan reizen en met betrekking tot de ernst van de aandoening - hetgeen belangrijk is om een inschatting te kunnen maken over het al dan niet aanwezig zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst”* maar dit betoog mist feitelijke grondslag. Verzoekers hebben zelf een medisch getuigschrift

van 6 februari 2011 overgemaakt, opgesteld door een neuropsychiater, waarin wordt geponeerd dat er “geen belet is” voor verzoekster om te reizen en zoals reeds herhaaldelijk gesteld werd blijkt nergens uit dat de ernst van de aandoening van verzoekster onderschat werd. Een medisch onderzoek drong zich derhalve niet op, noch diende de vraag gesteld te worden aan verzoekers om bijkomende informatie of documenten over te maken aangaande verzoeksters aandoening.

3.10. Verzoekers zijn de overtuiging toegedaan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer “foutief is” en “voorbarig” en dat verwerende partij door hiernaar te verwijzen op een kennelijke onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, maar uit het bovengestelde blijkt dat deze kritiek niet gefundeerd is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van “het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.”

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat de bestreden beslissing impliceert dat verzoekers dienen terug te keren naar Iran, waar verzoekster niet zal kunnen genieten van de vereiste medische behandeling;

Dat uit de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen van verzoekster inderdaad blijkt dat verzoekster niet in staat is om te reizen en dat een adequate medische behandeling in haar herkomstland niet aanwezig is, waardoor een terugkeer onmogelijk is;

Dat een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling, waarin overigens nog bijkomende medische onderzoeken gepland zijn, en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, niet aangewezen is;

Dat er bij een gedwongen repatriëring derhalve allesbehalve een garantie is dat verzoekster een gelijkwaardige medische behandeling zou krijgen als in België;

Dat de nodige behandeling inderdaad in België gegarandeerd kan worden, doch niet in Iran; Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende artsen blijkt dat een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, de gezondheidssituatie van verzoekster enkel nog zou verergeren.

Dat een repatriëring de fysische integriteit van verzoekster dan ook zwaar zou hypothekeren;

Dat tenslotte ook de echtgenoot van verzoekster, evenals haar kinderen in België, verblijven, wiens aanwezigheid onontbeerlijk is, terwijl verzoekster haar land ontvlucht heeft voor haar familieleden en deze van haar echtgenoot, welke bij terugkeer erewraak zullen toepassen, temeer nu verzoekers zich in België hebben bekeerd tot het christendom;

Dat verzoekster, gelet op de medische verslagen van haar behandelende artsen, voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico loopt in Iran te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat het evenwel volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens niet mogelijk is verzoekster gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor haar leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);”

3.12. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel werpt de verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij slaagt er met haar vage en hypothetische beschouwingen evenwel niet in een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij betwist dat er een adequate en effectieve behandeling voorhanden is in haar herkomstland. De vele vage en summier geformuleerde beweringen van verzoeker die kennelijk een feitelijke herbeoordeling van het dossier beoogt, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

"2.2.3. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekers om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar de gezondheidstoestand van eerste verzoeker, naar het feit dat volgens hen hij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en een adequate medische behandeling in hun herkomstland niet aanwezig is. Verzoekers tonen hiermee echter niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat eerste verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze oordeelde dat "Met deze aandoening is er geen bezwaar om te reizen." De gemachtigde van de staatssecretaris heeft eveneens de behandelingsmogelijkheden voor eerste verzoeker in Armenië onderzocht en of deze voor hem toegankelijk zijn en is tot de conclusie gekomen dat de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst voor eerste verzoeker gegarandeerd is en dat deze medische zorgen, behandeling en opvolging, er ook beschikbaar zijn. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM in hun hoofde aan. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen."

(R.v.V. nr. 63 838 van 27 juni 2011)

De verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag ongegrond was.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

3.13. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.14. Verzoekers poneren dat verzoekster in Iran niet zal kunnen genieten van de vereiste medische behandeling en dat die daar niet kan gegarandeerd worden maar met dergelijk bloot betoog kan geen afbreuk gedaan worden aan de bestreden beslissing waarin, steunend op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 augustus 2001, die zich uitgebreid geïnformeerd heeft aangaande de beschikbaar-

heid van psychiatrische zorgen en psychotherapie in Iran, gesteld wordt dat de behandeling voor verzoeksters aandoening beschikbaar en toegankelijk is in Iran.

3.15. Waar verzoekers opnieuw poneren dat verzoekster niet kan reizen en dat terugkeer mede daardoor onmogelijk is, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.16. Verzoekers poneren dat een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling niet aangewezen is, maar dit kan niet gelezen worden in de bulk van overgemaakte getuigschriften, minstens tonen verzoekers niet aan in welk medisch attest dit kan gelezen worden, derwijze dat verwerende partij niet kan verweten worden hiermee geen rekening gehouden te hebben. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat de tijdelijke onderbreking van de medische behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst een schending vormt van artikel 3 EVRM.

3.17. Waar verzoekers gewag maken van een gedwongen terugkeer of een repatriëring en daar allerlei stellingen aan verbinden, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugkeer of repatriëring inhoudt, minstens tonen verzoekers niet aan waarop hun betoog gebaseerd is. De Raad herinnert eraan dat verzoekers zelf een medisch getuigschrift van 6 februari 2011 hebben overgemaakt, opgesteld door een neuropsychiater, waarin wordt geponeerd dat er *“geen belet is”* voor verzoekster om te reizen.

3.18. Waar verzoekster verwijst naar de noodzakelijke aanwezigheid van haar echtgenoot en haar kinderen dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing ook voor hen geldt en dat het van verzoekers zelf afhangt of ze gezamenlijk de terugreis naar Iran zullen aanvatten.

3.19. Waar verzoekers opnieuw gewag maken van erewraak door familieleden bij hun terugkeer en hun bekering tot het christendom volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.20. Waar verzoekers de inhoud van de medische verslagen aangrijpen om te betogen dat artikel 3 EVRM wordt geschonden dient de Raad op te merken dat verzoekers hiermee niet aantonen dat de bestreden beslissing, die steunt op de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer van de overgemaakte medische verslagen en op informatie inzake de beschikbaarheid van psychiatrische zorgen en psychotherapie in Iran, voormelde verdragsbepaling schendt. Te dezen wordt wederom verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA